

selv om de er byrdefulde, og ikke søge at sno sig fra dem. Her bør Staten gaa i Spidsen og give de private Borgere et godt Eksempel, for ellers vil i Fremtiden Tilliden til Statens Forsikringer og Tilliden til Statens Garantier lide et Grundskud, som vil blive langt dyrere for Staten i det lange Løb, end om den staar ved sit givne Tilsagn og sit givne Ord.

Willesen: Naar jeg tager Ordet i denne Sag, er det kun for at begrundede min personlige Stilling, først og fremmest til det af det ærede Medlem Hr. Axel Møller og flere stillede Ændringsforslag. Der er jo noget bestikkende i den Argumentation, det ærede Medlem fremførte, og derfor kunde det til at begynde med ogsaa forekomme en, at der var noget om det. Naar jeg alligevel er kommet til et andet Resultat og ikke kan føle mig overbevist om, at det ærede Medlems Argumenter holder Stik, skyldes det ikke først og fremmest det Indlæg, der er kommet fra Professor Berlin og andre, men en almindelig jævn Betragtning af det Spørgsmaal: Hvad er Lovens Hensigt?

Lad mig allerførst bemærke, at der er et Par Konsekvenser af det ærede Medlems Standpunkt, der gør mig lidt betænkelig. For det første forstaar jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem ikke tør gøre Alvor af at drage de 1½ Million forsikrede ind under Garantien, naar den virkelig har det Omfang og den Fasthed, det ærede Medlem mener; og dernæst, dersom man ud fra et Retsstandpunkt vil hævde, at man ikke kan nedskære eller regulere Invalidenteren for dem, der har den, forekommer det mig, at man ogsaa ud fra samme Retsstandpunkt maa hævde, at saa kan man heller ikke eventuelt ved anden Lejlighed, dersom f. Eks. Pristallet skulde stige til 300—400, stemme for en Forhøjelse, thi saa maa Forsikringsbeløbet ogsaa staa fast. Skal der saa ske en Forhøjelse, maa den gives som ren Forsøgelse ved Siden af; man kan ikke sige, at det er en Forhøjelse af Forsikringsbeløbet.

Og paa den anden Side, dersom man spørger ud fra et rent Lægmandsstandpunkt: Hvad er Lovens Hensigt? synes jeg ikke, der er Tvivl om, at det er at sikre Invalidere mod at lide Nød og sikre dem et Eksistensminimum. Dette Eksistensminimum er i 1921 sat til 800 Kr. Vil man saa regulere det, kan man efter min Opfattelse ikke gaa den Vej, som Regeringen gør i sit Forslag, regulere efter Parikronen; saa maa det være en Løvefod, der skal sikres de paagældende, og saa kan man højst regulere efter Pristallet, hvilket vil give 600 Kr.

under de nuværende Forhold. Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. P. Munch havde Ret i den Betragtning, han fremsatte ved første Behandling, at man ved en Regulering maa gaa ud fra det Pristal, som herskede, den Gang Loven traadte i Kraft, nemlig 237. Nu er det 178, og det giver 600 Kr. med nogle faa Øres Forskel.

Da jeg saaledes hverken tilfredsstilles af de Argumenter, det ærede Medlem Hr. Axel Møller har fremført for sit Forslag, eller finder, at det Reguleringsprincip, som den højtærede Regering følger i sit Forslag, er i Overensstemmelse med Lovens egentlige Mening, ser jeg mig ikke i Stand til at stemme for noget af disse Standpunkter, men maa undlade at stemme.

Orla-Jensen: Da der jo kan være nogen Tvivl om Rigtigheden af det Standpunkt, Flertallet har indtaget, synes jeg ikke, jeg kan stemme for dette Standpunkt uden nærmere at have begrundet det. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. P. Munch i, at det er en meget farlig og meget vanskelig Ting at graduere Invaliditet. Men paa den anden Side synes jeg, at hvis man gør det, maa man ogsaa ubetinget tage Hensyn til den paagældendes Alder. Vore juridiske Autoriteter er paa det nærmeste enige om, at man er berettiget til at nedskære Invalidenteren for dem, der endnu ikke oppebærer den, men som i en Aarrække har betalt til den; men de er derimod ikke enige om, at man kan nedskære den for dem, der allerede oppebærer den, selv om de ikke har betalt noget Bidrag til den. Fra et Lægmandsstandpunkt synes jeg, at hvis man kan skære de betalende ned, maa man endnu bedre kunne skære de ikke-betalende ned. Det forekommer mig soleklart, at en Forsikringstager kun kan gøre Krav paa den Del af Invalideforsikringen, han har betalt fuld Præmie for efter almindelige forsikringstekniske Regler. Hvad han har faaet derudover, er og bliver en Gave, som man ikke kan tvinge Giveren til at blive ved med at give, hvis hans Formuesomstændigheder ikke længere tillader det. I økonomisk daarlige Tider er Uddelingen af milde Gaver det, som Staten først og fremmest bør holde op med, og Nedskæring af Alders- og Invalidenteren er derfor langt mere berettiget end Nedskæring af Tjenestemandslønninger.

Da der imidlertid er visse Tvivlsspørgsmaal, vilde jeg maaske dog, hvis det kun var af Hensyn til Statens økonomiske Kaar,